

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Henrici || Svsonis Viri Sanctita-||te, Ervditione Et
Mi-||racvlis Clari, Opera**

Seuse, Heinrich

Coloniae, 1615

Quænam afflictiones homini plus vtilitatis, & Deo maiorem gloriam
adferant. Capvt XLII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38029

Quanam afflictiones homini plus vtilitatis, &
Deo maiorem gloriam ad-
ferant.

CAPVT XLII.

Post hæc virgo illa sancta his Ministrum
quæstionibus pulsauit: Vellem, ait, nôsse,
quæ cruces homini imprimis conducibili-
les, Deo maximæ sint laudi & honori. Ad quã
Minister: Multiuariæ, inquit, sunt afflictiones,
quæ hominem præparent, eique viam muniãt
ad ipsius æternam beatitudinem, si modò rectè
eis vti nôrit. Interdum permittit Deus euenire
homini diras vexationes absque illius deme-
rito: quibus sanè vel probare eum vult, quam
sit constans, aut illi indicare quid habeat ex se-
ipso, cuiusmodi multa leguntur exempla in
veteri Testamento: aut certè in ijs Deus suam dũ-
taxat laudem spectat & gloriam, vt habet Eu-
angelium de Cæco nato, quem Christus inno-
xium affirmavit, & illi visum dedit. Quidam
ita affliguntur, vt tamen benè commeruerint,
quemadmodum latro ille cum Christo cruci-
fixus, cui Dominus beatitudinem promisit ob
integram illam suã ad ipsum in cruce conuer-
sionem. Quorundam afflictiones immeritæ
sunt, quantum ad presentis vexationis causam
attinet, & tamen culpa non carent, propter
quam Deus eis permittit aduersa accidere, vt
est frequens admodum & vsitatum, vt omni-
potens Deus nimiam superbiam premat, ho-
minemque ea infectum, ad seipsum reducat,
eius animi tumorem grauiter compescendo ac

Ut quid etiam
abiq, deme-
rito suo quis-
piam diuexe-
tur aduersis,
Ioan 9.

Luc. 23.

Qq 3

humi-

humiliando, idque eiusmodi aliqua re, in
 ille nihil fortassis mali commeruit. Alia
 afflictiones, quas Deus ex sua benevolentia
 buisdam occurrere patitur, ut per has à manibus
 seruentur, ut fit illis, qui hic suum fenum
 purgatorium, dum morbis, ac inopia, aut
 id genus malis castigantur, quo careant ut per
 molestioribus: vel quos finit Deus à diabolo
 exercitari hominibus, ut in morte nihil
 cesse habeant monstruosos illos demonum
 tneri vultus. Nonnulli ex ardentissimo amore
 patiuntur. Sunt etiam in hoc seculo compatiuntur.
 inanes ac desolatæ afflictiones, quas illos
 necesse est, qui Mundo in illis qua
 sunt, volunt satisfacere, qui proculdubio
 nas inferorum multo sibi dolore & labore
 mercantur, quod sanè possit consolari homines
 pios in ipsorum afflictionibus. Sunt autem
 quos crebrò DEVS intus admonet, ut se in
 gro corde ad ipsum conuertant, quod ipse
 piat familiarem se exhibere, qui tamen sua
 curia illi resistent. Hos interdum DEVS per
 afflictiones ad se trahit, ut quocunque se ve
 tant, quò DEVM possint effugere, Deo permit
 tente non nisi aduersam fortunam multaque
 seculi incommoda illius commodis permuta
 ta, experiantur: atque hoc ipso ceu per te
 pillos apprehensos addò retinet, ut ex
 manibus elabi non possint. Denique multa
 reperias licet, qui nihil patientur aduersitate
 si quatenus ipsi sibi crucem fabricant, cum
 magnipendunt ea, quæ nullius sunt momenti.
 Id quod re ipsa didicit olim quidam gra
 uiter afflicus, dum transiret ædes quasdam
 & 10

Mundi secta
 tores inani
 bus etiam af
 flictionibus
 aucti.

OTV
 45

& audiret foeminam miserè lachrymantem. Cum enim illius consolandi gratia in domum ingressus esset, percontabatur, quid ita graviter ipsam cruciaret. At illa respondente, quòd acum perditam recuperare non posset, ille mox egressus, ita secum cogitabat: O fatua mulier, si vnam ex meis fascibus in tuos leuasses humeros, non plangeres amissam acum. Ita delicatuli quidam diuersis ex causis sibi crucem fingunt, vbi tamen non est. Praclarissima verò & præstantissima crux est afflictio Christi formis, qualem suo imposuit filio Deus pater, hodieque imponere solet charissimis amicis suis. Non quòd quisquam præter solum Dominum Iesum omninò sit absque culpa. Sed quemadmodum Christus sua passione instar ouis à lupis circumdatæ mansuetissimū se exhibuit, ita etiam præcipuis amicis suis immanes imponit cruces, vt nos impatiētes, ex illis præclaris hominibus discamus pati æquanimiter, & benigno corde vincere in bono malum. Hęc ergo omnia consideres filia, nec inuita feras, cruces tuas. Nā vndecunq; accidat crux, potest homini esse utilis si ritè eam omnem nòrit ex manibus Dei suscipere, in Deumque referre & per illum superare. Ait aut ad illū virgo: Crux illa præstantissima, de qua iam postremo dixisti Pater, cū quis præter culpā suā patitur, paucorum sanè est. Velim igitur institui, vt homo culpis obnoxius & reus afflictiones suas ex Dei auxilio debeat vincere. Is enim dupliciter affligitur, tum quòd Deum offenderit, tū quòd toris cruciatur. Respondit Minister: Id quoque sunc expediā. Noui ipse hominē quēdam, qui

Cruce præclarissima qua.

Notri causa optimis quibusque Dei amicis crucis immitti.

Homo culpā obnoxius vt suas felicitates afflictiones queat superare.

libet Qq 4 hunc

hunc seruabat morem, vt si ex humana fragilitate culpam pœna dignam admisisset, lotum sedulam imitaretur, & sicut hæc vestimenta prius smigmate lota, postmodum mundas adducit aquas, ijsque sordes omnes profusus eluit, ita & ipse nunquam quiesceret donec preciosi sanguinis Christi pro consolatione & subsidio reorum omnium ineffabilem cum amore profusi, ac ex eius vulneribus decurrentis, copiosum sibi spiritaliter obtineret profluuium. Atque in eodem feruente sanguine se sordelque suas abluebat, atque in illis lutari cruentoque riuulo totum se lauabat, perindè vt solent infantiuli in calidis lauari balneis. Idque faciebat magna animi deuotione, cum firma & indubitata fide catholica coniuncta: confidens in illo precioso sanguine eius omnipotentis virtute ab omni se peccato & reatu expiatum iri. Siue ergo cum suo demerito, vel præter demeritum pateretur, tempore hunc ille tenebat morem apud Deum.

Vt quosdam Mundo addictos, ab rerum labentium amore abstraxerit, & ad Dei amorem pertraxerit.

CAPVT XLIII.

EO tempore, quo se Minister serij accommodabat, vt homines ab amore caduco ad DEVM reuocaret, aduertit in quibusdam cœnobijs eius generis versari homines, qui sub habitu religioso corda gererent mundana. In his vna erat amoris illicito admodum dedit,

Toxicum Religionis quod.